

CONSTANTIN SCRIPCĂ

SOARELE ÎMI BATE-N GEAM

junimea

CONSTANTIN SCRIPCA

SOARELE ÎMI BATE-N GEAM

Ilustrații de
MIRCEA ISPIR

EDITURA JUNIMEA

lapă ● 1985

CINTECUL COPILĂRIEI NOASTRE

Cinteele noastre, de copii,
largo viori de soare și de vise,
ție, drag părinte-ți sînt deschise
în nemuritoare
simfonii!

Cintee
ce încă n-au fost scrise,
își iau zborul,
astăzi,
mii și mii —
și în zvon zglobiu, de ciocîrlii,
ție, drag părinte-ți sînt trimise!

Pentru pace,
pentru bucurie,
pentru visul care ia-mplinire
fremătind
sub zările albastre,
drag partid,
'ți-aducem-astăzi ție,
drept recunoștință
și iubire,
cîntecul copilăriei noastre!

GRADINIȚA

Bate soarele-n fereastră —
asta-i grădinița noastră,
cu ferestre sclipitoare,
numai flori și numai soare !
Scăunele, mese mici,
cărți cu poze, jucării,
toate-au fost aduse-ai-ci,
pentru noi, pentru copii...
Mai avem și cubulețe,
macarale, camioane,
să-nălțăm clădiri semețe
cu flori roșii în balcoane —
străzi întindem și grădini
cu ghirlande
de lumini...
Jocu-acesta minunat
dintre toate ni-e mai drag :
peste-al anilor șirag,
vom munci cu-adevărat !

JUCARIILE

Ochii mari, de peruzele
se deschid ca flori de mai
și-mprejur, văd toate cele :
zine, feți-frumoși bălai,

căprioare sprinteioare,
păsărele și pitici...
și păpuși cu păr de soare,
toate-s adunate-ai-ci !

GOSPODINA

Lina, să nu-mi spuneți mie,
chiar de-i numai atîtica,
uite, i-a făcut mămica
șorț pentru... bucatărie.

Într-un lighenaș cu apă,
curăță cartofi și ceapă,
pătrunjel, mărar...
nici vorbă,
va ieși grozavă ciorbă !

Dintr-o cocă, ea, dibace
tăietei îndată face
și cînd totul este gata
strigă bucuroasă,
fata :

— Ciorba, tare e gustoasă !
Păpușico,
hai la masă !...

CÎNTEC DE LEAGĂN

Nani, bucuria noastră...
Luna, sus pe cer
străluce,
și argintul ți-l aduce,
în pătuc, lingă fereastră.

Nani, nani, floare rară...
Învelit de somn și vise
porți de basme-ți sînt deschise
înflorite-n primăvară.

Îmbrăcată-n strai de rază,
sus,
pe bolta înstelată,
lingă leagăn, te veghează,
Luna cea străluminată.

La bunici e bine vara —
zburzi din zori
și pînă seara...

Hei,

dar Nușa și Andrei

— răsfățatii nepoței —

au ei vreme să se joace,

dar și munca, mult le place !

Și, pitiș, încă din zori

printre straturi largi de flori,

frumușel s-au ghemuit

și-acum, iată-i, la plivit.

Buruiană,

ești vicleană,

te strecuri

chiar printre flori —

dar așteaptă, tu, puțin :

N-ai ce căuta aici —

tare harnici, cei doi pici,

mi te smulg din rădăcini !

Vezi, copiii, cum să știe

că bunicul, din tufar,

își șoptește cu mindrie :

— Hei, așa nepoți, mai rar !

Să vă spun despre Fănel :
vrea și vrea, un scaunel...
iar bunicul,
— că-l iubește —
i-a dat scindură și clește,
i-a dat cuie, fierăstrău —
dar de unul singur... greu !
El, bunicul, șugubăț
a zîmbit pe sub mustăți :
— Haide, nu te necăji —
lucrul, tău, va merge strună,
de-l vom face împreună,
dar... tu, trebuie să-nveți !
Scindurica, uite-așa,
o vom trage la rindea
pîn-ce netedă-o să fie
cum e coala de hirtie.
Iar acum, cu grijă mare,
trecem la măsurătoare :
ne-au ieșit, deci, trei bucăți :
două sînt pentru picioare,
iar a treia un-te-azezi.
Cuiele, nepoate dragă,
scaunelul mi-l încheagă.
Iar acum, dacă dorești,
uite, poți să-l și vopsești !

IN EXCURSIE

...În excursie, spre creste,
o pornesc copiii-n zori —
printre ierburi, ca-n poveste,
roua arde-n vii culori.
Brazii'nalți, ca uriașii,
cîntece vrăjite cîntă —
mii de păsărele, pașii
prichindeilor le-avîntă.
Sus, pe culmi,
într-o poiană
lin tălâncile răsună :
— Ce-o fi asta ? O cabană ?
— Nu, voinicilor — e-o stîină.

Miorițele pasc iarbă,
iar ciobanii, harnici-foc,
laptele l-au pus să fiarbă
și-i întîmpină pe loc
și-i îmbie,
să le fie
oaspeți la acel popas —
Un unchiaș i-adună roată,
fluierului dîndu-i glas...
Mai apoi, fluierul lasă :
„Hai, nepoți, pofțiți la masă !”

PIRIUAȘ, LIMPEDE APA...

Piriuș, limpede apă,
peste prund de aur fin —
câpriorii, uite-i vin
și din tine se adapă...

Au aflat acum și ei,
că li-s oaspeți,
prichindei !

Și vin ciutele din stînci
lîngă apa ta cea vie —
ochii înstelați,
adînci,
parcă vor la joc să-mbie...

BRAZII CARE CÎNTĂ

Uite-aici, unde coboară
șerpuitele poteci,
ai să întâlnești, de treci,
brazii cu sunet de vioară.
Falnic, străbătînd înaltul,
bradu' acesta-i
cum nu-i altul —
căci în trunchiul lui, vibrează,
cîntecul
precum o rază !
Sub cupolele
albastre,
brazii cei vrăjiți se-nclină —
meșterii,
cu mîini măiestre
i-or preface în lumină,
cîntecele să străbată,
îara toată, lumea toată !

SUS, SPRE MUNT E

...Trenul, a pornit
ca vîntul,
peste șine de oțel —
și i-e plin de vrajă cîntul,
pentru orice prichindel.
Tica-tac și taca-tici
sus, spre munții din povești,
trece trenul cu pitici,
spre Carpații părințești.

În vagoane, la ferestre,
glasuri lărămuiesc zglobii —
mindre-s plaiurile-aceste
ale patriei, copii !
Ochii — păsări vă colindă
fermeceți de-atîta soare,
peste-ntinderi să cuprindă,
plaiuri fără-asemănare !

...Sus, la munte, printre brazi,
se înalță
un castel —
și ia uite,
chiar de azi,
voi veți fi stăpîni în el !

URSULEȚUL

Uite-un ursuleț pitic,
s-a cam rătăcit un pic —
n-a mai nimerit, vă spui,
în birlog, la mama lui
și așa, s-a îndreptat,
la... „Castelul fermecat”,
unde prichindeii, roată,
l-au înconjurat, să-l vadă.
„Hei, aicea e de mine
— spune puilul — tii, ce plească !”
Lapte, miere de albine,
chiar și zmeură-ntr-o ceașcă...
și-a mincat așa, din toate,
dar să știți : pe săturate !

...Cînd, un nene pădurar,
întîlnindu-l pe ștrengar,
l-a luat cu el, pe loc,
să mi-l ducă... la birlog...

CĂPRIOARA

Cu ochi mari, cu ochi adânci,
s-a ivit o căprioară
de pe culmi cu brazi și stînci
și larg murmur de vioară ;
iar acum, stă sfioasă,
lingă tabără, încoace,
așteptînd copii să iasă
și-mpreună să se joace.
Căprioară, căprioară,
mai așteaptă înc'oleaca,
mai așteaptă, surioară,
prichindeii ochi să facă —
ori nu știi c-au drumețit,
sus de tot, în munte, pînă
ce-un unchiuș i-a întîlnit
oaspeți de i-au fost la stîină...
Și nu-ți fie cu mirare,
că după atîta drum,
prichindeii,
ziua-mare
în pătucuri dorm și-acum.

BRADUL

Înălțat pe-un colț
de stîncă,
vîntul, ploile îl bat —
jos, prăpastia adîncă,
sus, urcușul neumblat.

Nici de vînt și nici de ploaie,
nici de al furtunii bici
bradul nu se încovoiaie
fiindcă a crescut aici !

Străjuind semeț,
înalțul,
peste timpuri, ca un steag,
locu'acesta și nu altul
dintre toate i-e mai drag.

Și nu-i forță să-i răpună
trupul falnic, carpatin,
căci pe vreme rea, sau bună,
e cu vulturii vecin !

MISTREȚUL

Stă-mbufnat, năbădăios,
ochii-i mici,
în jur și-i poartă —
nu-i deloc prietenos
și e pus mereu pe ceartă.
Și-i de-ajuns,
de cum te vede
că puțin l-al zgîndărit :

înspre tine se repede,
fornăind pe nări, cumplit !
Jir dacă-i întinzi,
ori ghindă,
vrea și mîna să ți-o prindă —
că de lacom,
— zău așa —
zi și noapte-ar tot mînca !

AMINTIRE DE LA MARE

Porți pe gitul tău, șirag
de scoici mici și sclipitoare
ce ți-or aminti cu drag,
că ai fost și tu la mare;
de scoici mici și colorate
ca petalele-nșirate
pe un lujer viu, de floare;
de scoici mici și sidefii
lin aduse-aici, pe plajă,
din ciudate-mpărâții,
unde-o zină stă de strajă
lingă înfloritul cring,
de departe, din adînc,
scuturînd ușor, ușor,
cite-un pui de merișor...

PESCARII

Pescarii s-au trezit din zori,
ci hai și noi cu ei acum —
pe marea fără de cărări,
cu bărcile tăia-vom drum.
Și-apoi, vom trage voinicește,
năvoadele-n adînc de ape
și-om umple bărcile cu pește —
iar cînd vom fi de țărm aproape,
vom chiui din rășputeri
să se audă în cătun,
că pescuitul a fost bun
și ne întorcem cu poveri.
Acolo-n satul de pescari,
cînd ușurel coboară seara,
noi, laolaltă cu cei mari
vom rîndui-n coșărți
comoara.
În jurul focului, apoi,
vom fi poftiți cu toți la masă —
că uite, am trudit și noi
iar ciorba... fi-va mai gustoasă !

FARUL

Falnic, farul stă
de strajă,
lingă volburile reci —
cîrduri albe, de berbeci
ce se-nvîlmășesc pe plajă.

Neclintit, mereu veghează,
 pînă-n adîncimi de zări
 și cu ochiul lui,
 de rază,
 taie-n bezne, largi cărări...
 Vin vapoarele,
 ușor,
 peste mare trăgînd brazdă —
 luminos și primitor,
 portul românesc li-e gazdă.
 Ci, în neclintirea-i mută,
 ochiul farului,
 le-mbie:
 el, e-a țărmlui solie
 iar sirenele-l salută!

ABECEDARUL

Cartea mea
 căpătîi,
 deschid, acum, întii.

Și din semnele
 ciudate,
 de învăț cu stăruință,
 ca din soare,
 luminate
 iau cuvintele ființă.

Bucuria
 fără seamăn
 pentru muncă-mi este
 darul:
 fiindcă el,
 abecedarul,
 cu lumina-i frate geamăn!

BRODERIE

Ager și zglobiu, ca o ființă,
 pinze de zăpezi străpunge acul —
 proaspătă, din marea-i iscusință,
 își desface floarea liliacul,
 înfloresc bujori, zambile-albastre,
 trandafiri cu-amurguri în petală,
 din împunsăturile măiastre,
 din nestinsa acului migală.
 Căci, fugarul argintiu și sprinten,
 îl indeamnă peste cîmpuri albe,
 degetul copilei,
 ca un pinten,
 desfăcîndu-și florile în salbe.

Sorbi cu ochi vrăjiți
 ghirlanda vie,
 coroniță lingă coroniță —
 florilor din mindra broderie,
 grădinar le este-o școlăriță.

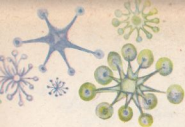

ZINA TOAMNA

Chiar dacă afară plouă
iar castanii frunza-și lasă,
Toamna,
mult ni-e dragă
nouă,
că-i bogată și frumoasă.
Pe covoare lungi, de aur,
pașii ei ușori și-i poartă —
peste tot, cu mâini de faur
bucuriile să-mpartă.
Tuturora, în panere
ne aduce cite-un dar :
struguri aurii și mere
roșii, cu vâpăi de jar...
Prune îmbrumate parcă,
duce Toamna în coșarcă
și mai poartă, cum vă spui,
aromatele gutui...
...Cu ochi largi, cu ochi de soare
strălucind de bucurie,
zina Toamnă, frățioare,
e belșug și vrednicie !

TOAMNA

Toamna, la fereastră-i
iar :
uite-o, auriu canar !
Ei, dar în bucătărie
oare ce-ar putea să fie ?
Cu mămica împreună,
Lăcrămioara, s-o vedeți.
ne-ntrecută gospodină,
curăță de zor și-așază
borcânașe, fel de fel —
soarele-a intrat și el
pe-o fereastră-n snop de rază :
încă de cu dimineța
fierbe în tingiri, dulceța.
Fata mamei, Lăcrămioara,
își va umple iar cămara
și cînd îi va trece pragul,
îi va spune cu tot dragul :
— Ia-ți, fetițo, ce poțeste !
Harnică te știu că ești.
Și-i va spune și bunica :
— Află, fată, de la mine —
ajutînd-o pe mămica,
tu ai cîștigat, vezi bine !

FULGI DE NEA

Fluturi albi, încetișor,
fulgii se rotesc în zbor,
spre pământ coboară-alene
și ți se agăț-n gene ;
dacă îi privești nițel,
vezi stelute fel de fel !

Ca-ntr-o vrajă, ca-ntr-un vis
fulgii de zăpadă mi-s.
Peste case, pomi și stradă
s-aștern fulgii de zăpadă —
ba la grădinița noastră,
roi — ne cheamă la fereastră !

(Fulgilor, de, ce să-i faci :
prichindăii le sînt dragi).

Spun ei, fulgii cei ghiduși :
— V-așteptăm pe derdeluș !...

IARNA IN PADURE

În pădure,
dragi copii,
pe sub pomii cei golași
ne-aștern fulgii argintii
blânuri moi de puf, sub pași.
Iar pe albele covoare,
urme-s, care mai de care :
vietățile — luați seama,
se trudesă să-și afle hrana.
Că așa,
precum vă spui,
toate-și îngrijesc de pui —
iar acolo, în culcuș,
fiecare stă cuminte :
mama, va veni acuș,
să-i hrănească, să-i alinte...

Numai ursul „MOR-MOR-MOR”,
nu prea are să se plîngă —
sforăie-n birlog de zor
și... visează că mănîncă.

GHEȚUȘUL

E-o bălțiță-n drum, colea —
hei, dar frigul, ce ghiduș !
a suflat doar peste ea,
prefăcînd-o în ghețuș.
Și ghețușul, uite-așa,
e viclean, e lunecos,
că de nu-l zărești cumva,
într-o clipă, te dă jos !
Dar lui Rică tare-i place —
își ia vînt și parcă zboară,
cînd încolo, cînd încoace :
gheața asta-i o... „comoară” !
...Și acuma, pleacă Rică,
dar s-oprește iar în loc :
pe ghețuș, o bătrînică,
a căzut deodată — poc !
Picîl, se întoarce iute,
pe matusă s-o ajute.
Trecătorii-n fel și fel,
laude cum alte nu-s
li aduc lui prichindel...
Voi, copii, ce-aveți de spus ?

INTÎMPINARE

Acuși, din albăstria zare,
vislind din aripi larg și lin,
ca niște bărci sclipind în soare,
dragi oaspeți vom vedea că vin.
Plesni-vor mugurii pe ramuri,
în codrii cei făr'de sfîrșit
și păsărele — multe, neamuri,
'nălța-vor viersul lor vrăjit.
Va trece zveltă

primăvara,
ca într-un dans, cu gingași pași
imprăștiindu-și larg, comoara,
de **ghiocei**
și **toporași...**

Vor crește holde necuprinse,
cu-nvăpăiere de smarald,
pe-ogoarele — ca marea-ntinse,
sub cerul primăverii cald.
Iar sus, acolo pe colină
și tu vei merge să așezi,
în calda,
reavănă țărină,
puleții noilor livezi.

DE MARTIE

Parcul mic, din cartier,
iată-l, încă e stingher...
Stă cu ochiul
semn să-ți facă,
să te-oprești puțin din drum —
iar de ești atent oleacă,
ai s-auzi ce-ți spune-acum :
— Se vestește primăvara,
știi, o simt cu orice pom
și-mi va da din nou comoara,
brațul vrednicului om.
Cînd prin iarba de smarald
străluci-va soare cald,
flori ce n-au asemănare,
s-or așterne-n largi covoare
și-n bogatul meu frunzar,
păsări dragi, cînta-vor iar...
...Părculețul, către tine
mai șoptește, să-l asculți :
— Prichindel, vei face bine
de-i veni și tu, s-ajuti !

HARNICUȚA

În vacanță, joaca-i joacă,
dar și munca-mi este dragă !

Mă trezesc devreme-n zori,
cînd pe cerul fără nori
ca o boltă de safir,
uite, dragul musafir
Soarele,
îmi bate-n geam !...
Și încă mulți prieteni am :
cîntecul și voia bună,
hărnicia necurmată,
fiecare-i cite-o strună
pe vioara-mi fermecată.
În grădină am pus flori
care mă vrăjesc
în zori,
cu mireasma și culori —
și-mi dau „Bună dimineața”
și în rouă-mi scaldă fața...

Da, prieteni, nu-i poveste :
fericirea — munca este !

GHIOCETI

Clopoței mărunți,
de-argint,
cresc la margini de pădure —
vîntu-i clatină cu-alint,
clinchetele să le fure.

Prin zăpadă străpungînd,
primăverii, la chemare,
ghioceful
cel plăpînd,
rîde, alîntat de soare.

Vîntul,
adiînd domol,
îi șoptește, cum i-e felul —
că-i al primăverii sol
Făt-Frumosul, ghioceful !

REVEDERE

Dimineața,
în fereastră,
iată-mi bate-o rîndunică :
— A crescut căsuța voastră,
ori eu m-am făcut mai mică ?

— Mai întâi de toate cele,
rîdunco-ți știu eu gluma —
doar i te-al jucat
pe schele
și n-o mai cunoști acum ?

Rîdunica ride-n gușă,
lung zimbește-un strop de rouă...

— Hai, prietenă ghidușă,
bun-venit
la casă nouă !

PUI DE VIȘINI

Chiar în față,
lîngă bloc,
prichindeii de o șchioapă
— dar încolo, harnici foc ! —
straturi,
voinicește sapă.
Și fetițe
și băieți,
iuți, ca roiul de albine,
tare-s bucuroși,
vezi-bine,
căci sîdesc acum puieti !
Pui de vișini,
pui de meri
și-au aflat alcea locul,
să-nflorească-n primăveri —
că e casa noastră
blocul !

CIOCÎRLIA

Pe bunic, un nepoțel
l-a rugat în fel
și chip
și-au pornit-o-n cetinel,
spre pădure : tipa-tip...

Că-i vacanță,
bine-vezi,
iar pădurea, ce minune,
mindrul strai de frunze verzi,
peste umeri, larg și-l pune !

Slava-i limpede,
senină,
iar în piept, e-o ciocirle —
inima,
de soare plină
și de viers de bucurie !

MIȚIȘORII

O răchită, iată-n zori,
s-a trezit că-i încărcată,
pină-n virf, de... mițișori !
Mițișorii primăverii,
sus, pe ramuri, stau puzderii
și-s pufoși și-atît de mici
și-au blănițe de pisici.
Se iviră peste noapte
pe răchită, în înalt
și-uite-i, beau în loc de lapte,
razele de soare cald.
Pe crenguțe stau cuminți
și așteaptă să-i alinți
și să-i duci în casa ta,
mițișori de catifea...

Așadar, să duci „pisicii”,
chiar în camera mămicii
și să-i pui colea, în glastră
la lumină, în fereastră...
...Dar micuții mițișori,
primăverii vestitori —
știi măicuței de ce-i plac ? —
că i-ai dat tu, cel mai drag !

MARTIȘOARE

Luminița, dragii mei,
a avut o taină-a ei
Numărînd pe degetele :
„unu, doi, trei, patru, cinci”
ce a socotit ea ? — ghici !

Că mămica și tăticul,
cu bunica și bunicul
și cu frățiorul drag,
laolaltă cinci doar fac.

Aşadar, cinci mărtişoare,
fiecare
după plac !

Puşculiţa fermecată,
bani destui i-a dat îndată,
— căci fetiţa, precum ştil,
face şi economii ! —

Mult s-au minunat în zori,
cînd la haine — cum socoţi,
au găsit cei cinci, cu toţi,
prins cîte un mărtişor...

Tata, un coşar pitic,
mama, ştil,
o viorea,
bunicuţa, un pisic,
iar bunicul...
o lulea.

Frăţiorului,
în dar,
a găsit o cărtică
doar cît unghia de mică,
scris pe ea : „Abecedar”.

RISUL

Uite-l, stă-ntr-un colţ de cuşcă ;
nu-i da mina, că te muşcă !
Şi-i frumos, bată-l să-l bată
cu blăniţa lui pătată.
Labele-i,
pe cit se pare,
n-au nici atîta ghiare,
dar ascunse-s, se-nţelege
şi-au tăişuri de bricege.
De sub pleoapele-ngustate,
verde flacăra străbate,
iar de-l superi cit de cit,
tare-ar vrea să-ţi sară-n gît,
dar norocu-i de zăbrele.
...Colo-n munţi, în codru-ntîns,
a făcut destule rele
pînă cînd... în laţ s-a prins !
Ici, n-ar fi nici rău, nici bine,
dar s-a nimerit — ce zici ! —
ca să aibă de vecine,
tocmai... patru maimuţici.
Iar acestea-n chip şi fel,
toată ziua-şi rid de el
şi nu poate zice „pis” :
Risul a ajuns de ris !

URSULEȚII

Haide-aici să ne oprim —
ia spuneți-mi, ce vedeți? —
Nici mai mult, nici mai puțin
decît... nouă ursuleți.
Patru, mi se iau la trîntă,
voinicește,
doi cu doi —
unul pe copac s-avîntă,
ca un acrobat de soi.
Lîngă gardul cel de sîrmă
trei dintr-înșii,
— ia priviți! —
de la prichindei din mină
ronțăiesc la biscuiți,
iar al nouălea,
sfios,
— cel mai mititel, mă rog! —
stă pitit,
colea-n birlog...
Măi, că tare-i sperios!

MAIMUȚELE

Zîmbitoare, jucăușe,
puse pe hîrjoană, lată,
patru maimuți
ghidușe,
fac năzbîtii, ziua toată.
Hăt din jungla africană
uite-au poposit aici,
puse-ntruna pe hîrjoană,
cele patru
maimuți.
De nimica nu le pasă,

parc-ar fi la ele-acasă.
Și li-e drag,
de vrei să știi,
cînd s-apropie copii
și le-ntind la fiecare
fructe și zaharicale.
Mulțumite, ne-ncetă
tumble fac,
se dau de-a dura —
prichindei din palme bat
și nu le mai tace gura.

VULPIȚELE

Ia te uită, ce mai zici :
cinci vulpițe, tare mici !
Vulpea-mamă le veghează,
— de vizitatori,
nu-i pasă —
puii și-a poftit la masă,
iar acum... îi alăptează.
Și visează — ce să zici,
cînd da iama prin cotețe —
asta... mai în tinerete
pînă a ajuns aici.
Și-și mai spune, cam așa :
— Mi-a fost bine, nu zic ba !
Dar, parcă mă prind fiorii
cînd îmi amintesc ce-am tras :
cu dulăii, vînătorii,
dam, sârmana, nas în nas...

Ci, mai bine-o duc acuz :
stau tihnită,
în culcuș
și am timp, ce să mai spui,
să-mi tot îngrijesc de pui.

VEVERIȚA

Ca un ghemotoc
de foc,
cu blânița ei roșcată,
face cite-un salt
înalt,
de pe-o creangă, pe cealaltă.
Ochii ei vioi,
spre noi
se rotesc, parcă ne-ar spune :
„Așteptați puțin,
că vin
să v-aduc niște alune !”
Și săltându-și iar
sprințar
trupul ca o flăcăruie,
veverița-n sus
s-a dus
și-ntr-o clipă, uite-o, nu e !
Tare speriată,
iată,
ochii înălțind spre brazi,
o fetiță mică,
strigă :
— Veverițo, să nu cazi !...

URȘUL ȘI ALBINELE

ia, un urs ca fiecare
dar încolo... leneș mare,
cum tot sforăia-n birlog,
foame i-a venit,
mă rog :

Somnul știe fiecare,
nu prea ține de... mincare !

Și-uite, trîntorul cu blană,
somnoros, ursuz, tehui
a pornit-o, cum vă spui,
prin pădure, după hrană.

Ci-n urechi, de-odată-i vine
zumzet vesel de albine !
Ca prin farmec, „Moș Cojoc”.
s-a trezit din somn, pe loc,
c-a simțit, tii, ce plăcere,
unde-s fagurii cu miere !
— pe-un copac, ce-i drept, cam sus —
însă ursul,
cum am spus,
știind mierea dinainte,
s-a făcut de-odată sprinten.
Și, dorind cu toată graba
mierea dulce s-o înșface,
ursul, doar ce-ntinse laba
că puzderia de ace
ii făcură, uite-așa,
nasul... cit o pătlăgea !

* *

De atuncea, la tot pasul,
ursul nostru-și vede... nasul —
și-are vreme să-și tot spună :
„Lăcomia, nu e bună !”

CĂTELUL ȘI FURNICA

S-a-ntîmplat, ca Azorică
— un câțel tare fricos —
tot mergînd cu ochii-n jos,
să zărească... o furnică.
Uluit, așa de-odată,
s-a oprit din drum un pic —
bucuros, își zise :
— Iată,
nu-s pe lume cel mai mic !
Și-ulțe cum, dintr-o nimică,
i-a-ncolțit un gînd trufaș :
— Dacă vreau, biată furnică,
pulbere te fac sub pași !
Furnicuța, de, cuminte,
l-a privit de jos în sus —
La asemenea cuvinte,
ce-ar mai fi avut de spus ? —
Dar o lecție să-i dea,
a chitit să se-ascundă,
sub o frunză
de coleă.
Și pitiș și făr'-de grabă,
i s-a agățat de labă,
iar de-acolo, pas cu pas,
pînă l-a pișcat de nas !
Iar câțelul, ce să zică —
o zbughi pe loc, de frică.

Coborînd în iarbă, jos,
furnicuța l-a muștrat :
— După ce că ești
fricos,
mai te ții și-nfumurat !

MOTANUL ȘI ȘOARECII

S-a-ntîmplat, într-un cuvînt,
ceva nemaipomenit :
un motan, nehibzuit,
a făcut un... legămînt...
Știți cu cine, dragii mei ? —
cu viclenii șoricel :
ei, să doarmă cit i-o place,
ei, cămara să n-o calce !
Leneș fără de pereche,
s-a culcat... pe o ureche.
Iar chițcanii, dîndu-și seama
că motanul doarme dus
și vicleni, precum am spus,
prin cămară au dat iama...
Înghițiră hrăpăreții,
cașcavalul și pesmeții
și-ntr-a doua noapte... uf ! —
toată brînză din burduf !...
Iar motanul, mi se pare,
a primit cîteva bețe
îndesate pe spinare,
să socoată și să-nvețe
că prieteșug nu leagă
cu chițcanii, hrăpăreții,
un motan cu mintea-ntreagă !

De pe lacul cel întins,
dintr-un abur, s-a desprins
și s-a înălțat ușor,
sus, în slăvi, un... norișor :
și-acum, iată-l călător.
Păsările-i dau tircoale :
bun de cuib,
că-i alb și moale !
Norișorul, de, și el
să le sperie nițel,
Se preface-n chip și fel.
Uite-acum, într-un avânt,
s-a-nălțat subțire-n vânt
și spre stolul speriat
labe crunte-a ridicat,
ca un zmeu adevărat !
Năzdrăvanul norișor,
ba-i castel, ba e vapor,
ba e vultur răpitor.
Păsărelele, firește,
norul mi le păcălește —
lui, vezi-bine, nici nu-i pasă,
dar să vezi, acuș, pedeapsă !
Și când mai grozav petrece
fără veste, iată-l, trece,
printr-un val de aer rece...
și-ngîmfarea lui, vă place ?
Iute-n ploaie se preface !

Cîntecul copilăriei noastre	5
Grădinița	6
Jucăriile	6
Gospodina	8
Cîntec de leagăn	11
În vacanță la bunici	12
Scîunețul	13
În excursie	14
Piruetă, limpede apă...	15
Brazii care cîntă	16
Sus, spre munte	16
Urșulețul	17
Căprioara	18
Bradul	18
Mistrețul	19
Amintire de la mare	20
Pescarii	21
Farul	21
Alfabetarul	22
Broderie	23
Zina toamnă	24
Toamna	25
Fulgi de nea	26
Iarna în pădure	28
Ghețușul	29
Întîmpinare	30
De martie	31
Hărnicuța	32
Ghiocci	33

Revedere	33
Pui de virgină	35
Cioarta	35
Măștișorii	36
Măștișoare	37
Risul	39
Ursuleții	40
Maimuțele	41
Vulpițele	41
Vevețița	42
Ursul și albinele	43
Cățelul și furnica	44
Mosatul și șoarecii	45
Norșorul	46

Redactor : ADA FĂRĂIȘ
 Tehnoredactor : MIHAI BUDEI

Apărut 1985. Format 80x80/64. Culi tipo 2.
 Bun de tipar la 11.XII.1985
 Editura Junimea
 str. Gheorghe Dimitrov 67, 1
 IASI — ROMANIA

Tiparul executat sub nr. 185
 la Întreprinderea poligrafică Iasi.
 str. 1 Noiembrie nr. 49

Editura Junimea

Lei 6,50